

מושג האוטופיה והזהות האירופית בעידן פוסט מטאפיזי

אלין גור-זאב*

הশמיים. השמיים כבר אינם הטמידים ההם, נשגבו הסוד. האדמה. האדמה כלל אינה האדמה הקיימת, שופעת ההולדה הקדושה ומעמקי אין חקר. אלה שמיים שכבר אינם נצחים, אוצרי אינסופיות המבטיחה "יעוד ומשמעות". השמיים החדשים היו לאטמוספרה שאין בה רוז, ו"מקום" לקושה בה אין. מהشمיים החדשניים נסו המסתורין, ה"עדין-לא" והשגב. והיכן יפגשו כעת בהשקה ולדנית-משגيبة אروس ותנוטס, האימוננציה והטרנסצנדנציה, הסבל הרואי והאושר המושלם? האדמה הייתהمام-הקדושה-המולידה של הלאומנות המודרנית לירית נדל"ץ צינית של ימינו, שעתודותיה מידלדות, מעמקיה מודחמים והחינויות שבאה מתרגשת להחזר מלחמה שעורה; לא בבחינת פרגוגיה טבעית-בנוראית-הוד-אוצרת-משמעות, אלא כהפרעה לא פונקציונלית המסתירה לטיפולם הייעיל של יועצי ארגון, רעיזונים ותדרתנים. השמיים והאדמה מתורקניהם ממהותם הקדושה. במתה שביניהם לא נותר כיום שום מקום לייעוד גדול, לצו מדריך כל, למיסטריות המשך ליום הדין או לחידוש העולם. ומהו או מיהו שיניע את חינויות החיים ויזמן להם התעללות חיה תחתה "шибה הביתה" אל אינסופיותו של האין בהווה הפוסט מטאפיזי הדל, שבו אנו כלואים? כמו שאראה, כיום אנו חווים במערב את תבוסת האוטופיזם הפלוריסטי הנאו. תבוסתו מחוללת מטמורפוזה, שמתוכה שב ומופיע האוטופיזם לא באותו משיח קדוש המתואר בספר זכריה (ט', ט') כ"צדיק ונושע הוא, עני ורכב על חמור, על עיר בן אַתְנָזָת", אלא יותר באותו אנטיפריסט או דג'אל, המאנגר את המהדי הגואל עולם כשהוא רתום לתזוזיות של כוחות אין החיים; מסור לניגוד מהותו הארוותית בשירות מכונת העונג הפוטומודרנית מזה והאנטישמיות החדשה מזה.

* הפקולטה לחינוך, אוניברסיטת חיפה.

כלומר, האוטופיה מעמידה אותנו לא מול האפשרות הפתוחה בלבד, אלא אף מול המצוות הבלתי מתאפשר של התרבות, מול התרנסצנدرנץיה שכפיה יש לנו אחריות מוחלטת, שאין לוותר עליה או להפקידה בידי אחר. האפשרות האוטופית היא בה בעת זימון שאפשר כל רגע להחמייך ואימפרטיב להיות למשהו ולא למשהו בודך אל השגב, ההפוך את העכשווי והנתנוו לקיום נמוך שהՃקתו מעוגנת בהיותו פרודדור לקיים שגיא. חחריגה מהקונטינואום, מהמשך, מה"כל-הזמן-אותו-הבר", מכל מה שמקובל ונחשב לאופנתי או לנורטטיבי, היא מהותית לאוטופיה. מכיוון שכן, הייתה אמה הורותה – היהדות – למגונה ואך לבתיה נסבלת מבחינת העולם היהודי והרומי. שני ענפיה של האוטופיה מבשרים את אפשרות ההינשאות, או למצער את התהගנות על הקריאה לשוב "הביתה" ולהיספג בטוטליות הרומגנית שבבדրיות הסטטיגית, האין.

בענף האחד של מושג האוטופיה ("המקום הטוב") מתמשחת ההינשאות אליו המושלים, המתמיד, השופע את דינו לעצמו כביטוי شيئا של حرיגת החטים מהדרניות, שעיל פִי מהותה מבקשת היא לשאוב את הכלול לתוך החור השחור שהוא; היא הדרף מהיבוקעות הראשונית מה אין אל החיים במלוא תפארתם, המתרירים בסופו של דבר כהינפַּה השיבה אל האימאנציפציה הכלולות כולם ודייה לעצמה. כאן מתהדרים האלוהים כסובייקט, הסובייקט האנושי, והכוכילות הטבעית הכלולית כלם. הם הופכים לתחומת מראה של האין טרם התבוקעות הנוראה שהושטה על נמנומו בידי שרירותו הסטטית-היזכרת-משמעות של מעשה הבריאה. בענף השני של מושג האוטופיה ("שם מקום") מתמשחת מחות האוטופיה לא על ידי הינשאות לנצח אידיאלי, מושלם כלשהו והתקינות בטוטליות מושלמת וסגורה, אלא דורך בהתרחקות מהקונטינואום, בהעתולות אל מעל לשלטונו עובדות המציאות ובchein מתמדת של זירות, גבולות, היררכיות וסגוליות.

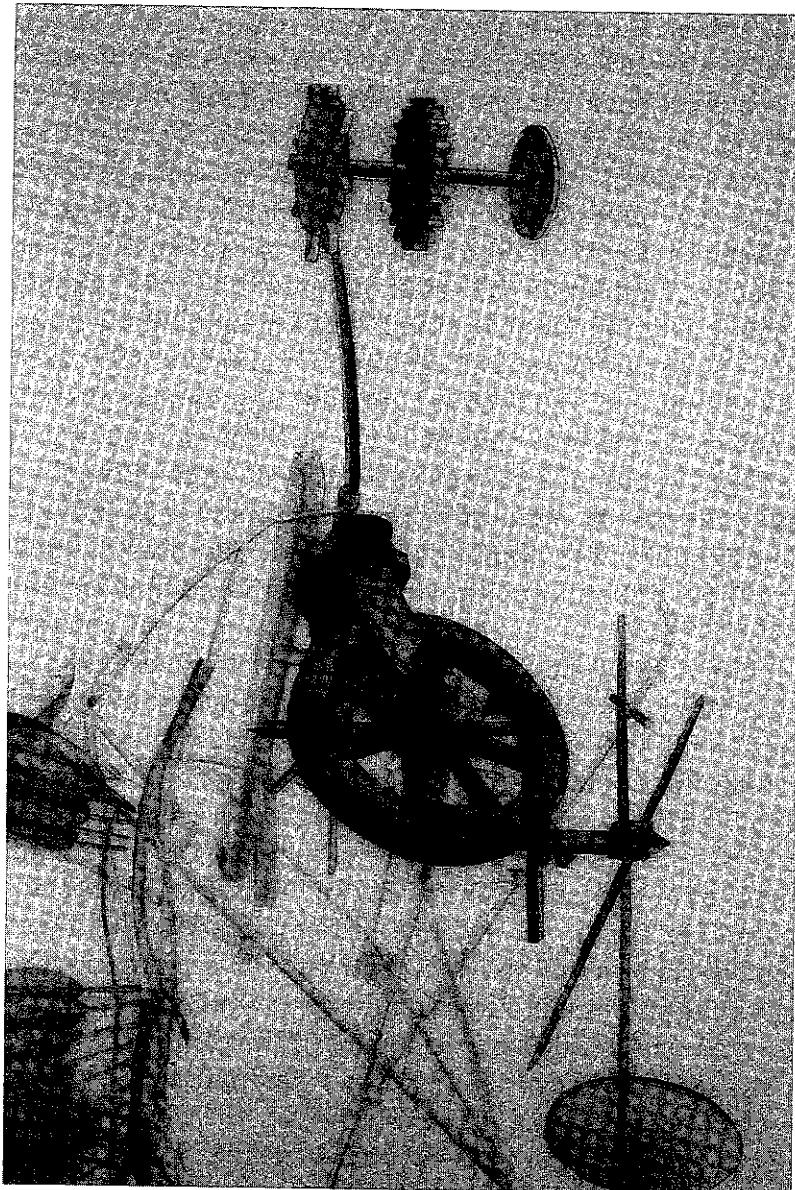
האוטופיה היא ביטוי של אהבת החיים. כמו שאפשר לראות באידאל האורחא, כלומר האוטופיה מתמשחת במציאות או כמטרה ה"שם מקום" כביטוי شيئا של אהבת החיים. "שם מקום" מתקיים כארוטיקה: ח齊יה לאלאר של כל "מקום" בתורת חייל אortho-קס-פיאטי-גלוותית-תימדי, מותק סירוב עקרוני לשבה הביתה" אל אותה תנומה מושלמת שהופרעה אי או ברגע-מוליד-הרגע-הנוראי-ההוא. הгалותיות כיoud, החיים המאלתרים לאלאר – ב"שם מקום" ובכל-דצע-ירוגע-מחדר, ובעיקר בין "המקום" הזה/ההוא ל'זמני הזמן' "זהה"/"ההוא" – מתמשכים בדרך ארץ קרי-פואטי-מאלאתר-תימדי. האוטופיסט הוא מאלאר התמיד האולטימטיבי. האוואה היא ביתו של האוטופיסט הרואי לשם, והוא חוצה בה כל גבול, כל נרמול, כל ביטוי של אימה, כל הסכמה וכל מובן מאליו של המעוות האפלטוניות היריבות. באוטופיה האروس מולד. הוא מולד זמינים, קש ובונתיים אפשריים

הrintimiyot שבין כריסט לנטיכריסט, בין המהדי ובין הדגל, אנסה להראות, מהותית למתה שניתה הבין כיהדרונצרית, המחויבת כיום, בשיא הפרוגרסיות "חוודה" שלה, להביא לידי כילונה העצמי כביטוי שייא של קדמת הממושך של ייודה הנשגב. תבוסתה הנחגנת של האוטופיה האירופוצנטרית, אנסה להראות, אינה קץ האוטופיה, אלא לכל יותר קץ האוטופיה האירופוצנטרית. יש להבינה כאחד מכפל הפנים של מחות האוטופים: מבוֹא להתגענות האפשרית של מאץ ההשגב אל הטוב, הן בבחינת שלילתו העצמית הן בקיצתה האובכת חיים של אהידיות קרי-פואטי-מאלאתר-תימדי בדרך להתעלותם המאורשת של החיים. כולם נומדים. ביום כולם משוטטים. ביום נודרים המשוטטים ביום קץ האוטופיה מתחת לשמיים מטאфизיים, ו Robbins מאתנו היו לאזרחים שאינספור הביטויים התזותתיים של חוסר השחר היו לבני פמליתם הנלהבים ביותר. קץ האוטופיה היה לשדר. שער המושיט להם יד ומוכלים "הביתה". כך מורים לנו הין הציניקים השאננים והן הפרוגטיסטים הקנאים החדרשים; אלה ואלה מזמינים אותנו, את אהובי החיים שעדרין מתחלים כאן לארץ לא להם, להצטרף לחינגות הולילה הקניבלייטית של לב תרבויות המערב; לחוגג ייחדיו את תוכסת הרות, את הרס הערגה להתעלות, את הניצחון על האוטופיה שהתרבודה כמבוֹא לכל הרוע שהציוויליזציה היהודית-הנוצרית השיתה בכל נגיעה מנוגעות אינספור זרועותיה המתחסדות-הדרכניות.

וכizard זה היה בא שני הדורות האתדרונים האוטופיה משער לשחרור אוניברסלי לمعنى שפעת הרוע המערבי? והרי האוטופים, שישרו ברוח המונואיזם היהודי, הבתיה גאולה, איחוד עם האמת, או למצער ייעוד וטבל ראיוי? ומדוע עבini רבים הייתה האוטופיה בימינו לנעלגת, שאפיילו לדרגת פרודיה אינה מגיעה, אלא לכל היוטר אפשר לראות אותה כרלוונטי ל��שות חולצות הטיט, כמו תמןנות צה גווארה או סמלי בריה"ם, בדרך למציאת האיזון הנכון שבין האלכוהול, הטעמים ומוסיקת המטאל ב轟удן? האם אפשר למדור דבר מה בעל ערך מסנו הלא דרמטי של רעיון האוטופיה בימינו?

האטימולוגיה של האוטופיה (Utopia) מעדסלת את המושג בין שתי הפריות יריות. האחת אומרת לנו כי המקור המצויה לנו את הייעוד הוא, "המקום הטוב". השנייה אומרת לנו כי המקור המצויה לנו את הייעוד הוא, Outopia, "שם מקום". משותפת לשני המובנים הללו התוכנה כי בשם פנים ואופן אין להשלים עם סדר הדברים הנתן. אסור להניח לעובדות המציאות לומר את המילה האחרונה.

אלת כרמי, שמן על מילר, 2011. באדיבות האמנית

להתגברות יוצרת בעולם של תחומות, אימה וזימוני תרדמת. עד כמה שהיה נאמה לעצמה, בפעע בינה ובין האקסזזה של "השيبة הביתה" אליו "וניצחון", "האמת", "הטוב", "השלום" ושאר השערדים המוביילים אל התרדמת, אל הטוטליות "ההרמוניית" שבאין, אל "תיקון" חטא הכריאה. האוטופיה היא משך התקווה; חיניות החיים המתגברים על הפיטוי "לשוב הביתה" אל האין. כמו שהראה לנו בൾך, בה מתמשת רוח התקווה,¹ נשmeta אפס של החיים השובים וקושרים את היסודות שנתפרדו בהיסטוריה, בה נאוג השיתוף שבין האדמה לשמיים ובין ארוס להנטו, והם רוגשים אהבה.

אהבת החיים מאותגרת ביום מתמיד ברגע הפטוס מטאфизי, שאינו מוכן לתה "מקום" לאוטופיה, כלומר לרוח התקווה ולאהבת החיים. אבל האין "קץ האוטופיה" בחזקת بيטי עשיר במיוחד של מהותה: המוסיקה, ושמה ידה המושחת של עוזת החיים, המתגברים על כל מכשול, ובכלל זה על פירות ה الكرמה האנושית ועל יהירותה היומה למשמעות האוטופיה בעולם הזה?

★

השפעה מכרעת על האוטופיה המודרנית הייתה למעבר מזירת המהירויות הנמכרות של הפהה-מודרנה לזרות המודרניות של מהירויות מואצות, ההתעצמות וההעמקה של השינויים המרחביים, החברתיים, הכלכליים, הטכנולוגיים והתרבותיים.² הרים המרכז שבאוטופיות המודרניות, ביטתאת הענף התופס את מהות האוטופיה בחריגת אל "המקום הטוב". התפיסות הרווחות של האוטופיה המודרנית היו מותנות במקומות מרכזיים המשיכו של שימוש ההיסטורי ככיווה הקובעת את האפשרויות, המגבילות והיעידות של כל יציר: קדרה אוניברסלית ורצינילית לקרה מהפכה טוטלית בסדר החברתי, מהפכה שתחולל חידוש מוחלט בקיים האנושי. אפשרו של החדש המוחלט, על פי תפיסה זו נגזרת לוגית ממושג היש, ממהותם של החיים, מחוקיק ההיסטוריה או מתהילכי ה الكرמה הכלכלית הטכנולוגית התרבותית. באופן פוליטי, התנסחה התפיסה הזאת של האוטופיה במנסחה המהפכנית. לא כל מחשבה אוטופיסטית מחייבת מהפכה במובן ההיסטורי הקולקטיבי האוניברסלי, אבל כל תפיסה מהפכנית מותנית במשמעות האוטופיה במובן של "המקום הטוב".

תנאי האפשרות של המנסרה המהפכנית שננתנה בייטי קונקרטי לאריאל האוטופיה כללו לצד האצת מהירויות ושינוי היחסים בין זמן ומרחב גם כמה יסודות נוספים, שבהם דרשו לא היו מן האפשר תחilibci המודרנייזציה ומהפהכות המדעיות, הפוליטיות, הכלכליות, הטכנולוגיות והתרבותיות. מרקס מתאר את המעתק הזה במעבר מיחסים פאודליים לייחסי ייצור חדשים, קופיטליסטיים,

מודרני אליו ההקשר המודרני של גן העדן האנושי שתחולל המהפהча במודרנה. מושג המהפהча אמרור להבטחה במודרנה את אפשרות השיבה אל גן העדן האבוד באמצעות כינונה של מציאות גן עדרנית חילונית מושלמת בעולם זהה. האروس מופיע כאן את תהליך החידגה במיהויות מסוימות ובשינויים כלכליים, טכנולוגיים, תרבותיים ופוליטיים הולכים ונדרלים, המבנים מחדש את המכול האנושי על רבדיו ומדפיו המגוונים עד לשורשים העמוקים ביותר של המציאות. הקפיטליזם, המהפהча המדעית, השינויים הפוליטיים ברמות הלאומיות והדמוקרטיות אינם אלא צאצאי המעתק הזה של זרם החיים, המתמודד עם הטראומה של הקבעת הטוטליות של האין והולות החיים כמשמעותם של היקרעות מהרמוני הטוטלית האבורה.

האוטופיה המודרנית כטרנספורמציה של המשע "הביתה" היא אנטידיאספוריות-חילונית-קדושה. הביטויים המגוונים של הריגת האלים בדמות הקדשה הם ריסיס הרם הקדוש על המובחן, וביחד לריצוי הקדושה שתיאות לה תמיד בחיבורו שהיא מחבקת את מסעה של ההיסטוריה האנושית. דוקא בימינו חשוב להזכיר: הקדושה אינה נחרשת במודרנה המהפהכנית; מתחוללה בה טרנספורמציה המייצבת אותה כקדושה אנושית, היורשת את זו האלוהית.³ קדושה זו דינמית. מופעה נולדים לצלילי הנאלוף של הדורה הקדושה אליו גן העדן החילוני עלי אדמות.

הפרוגרסיביות המודרנית מבטא את תנועת הקדושה האנושית; זו פרחה על חורבות הקדושה האלוהית שאפיינה את עידן המהירויות הנמנוכות. מושג הקדשה במודרנה אפשרי רק לאור הקותב האוטופי, הקבען אין את ונאוי האפשרות והן את הטLOS של הקדמה בהיסטוריה החלונית כהיסטוריה קדושה של הריגת-האלוהים-בכל-זגע-חדש. האצת המהירויות לא הרסה את אפשרויות הקדושה, היעוד והמשמעות לאור הקותב האוטופי שלא נגע, אלא הוסב ממסורת האוטונומית למסורת הומואנטרית. השתמרו ואף השתכללו עצם נוכחותה של הקדושה ותנוופה בכינוי לתנועת החיים. הקדמה במודרנה אינה אלא טרנסצננציה של רוח האנושות הנישאת "קדימה" ו"מעלה" באופן קווי, אנגבי, בין-לאומי, אוניברסלי ואובייקטיבי. כביבול נמצאו חוט הקסם שייחבר בין אוניה, רOME, ירושלים, בין פאולוס ובין היהדות הרבענית, בין האהבה ובין החוק, בין העבר, ההווה והעתיד כביטוי של קדושת האנושות, החוגגת את תנועת ההנוף ההיסטורית בדרך לימיוש האוטופיה. מנקודת המבט הפמיניסטי הדריקלייט אפשר לננות את תנועת האוטופיה המודרנית "פאלוצנטרית". איבר המין הגברי משמש כאן מטרורה לבובשות המהוות לראיון האוטופיה. הקוויות שבישראל התחטמשו של האוטופיה בהיסטוריה הקונקרטית מתברר כבבוצעה של אותה "קוויות" טרנסצננצית-קובשנית של הגבורה הגברית, המתממשת במלול התרבותי האוטופי של "הшибה הביתה" אל גן העדן האלוהי, שאבד עם היציאה מהעידן הפרא-

בהנחת הбурגורנות העולה, המשיתה אידיאולוגיה המשקפת ומשרתת את ההשפעות של התפתחות אמצעי הייצור החדשניים חלק מהתליך המודרנייזציה. תנאי האפשרות לmahpcha זו מתבראים בשינוי המהפהכי שבעברו אמצעי הייצור והכלכלה שאפשרו את העידן המודרני מעיקרו, או שהוא מציג אותן כתולדה ולא כמניע: השינוי במעמד האוטופיה כמנסחה פילוסופית ופסיכולוגית למימוש דחף החיים; תנועה המבكرة לנסוך מארגון אנושי לאור המצוות המתחכבות מהאהבת האלים, לאחריות ההיסטורית של האנושות לאור תובנת החובה ההומניסטי במודרנה: להדוג את האלים בכל גע חדש. זהו המחיר של התותם הדם הקדוש על מזבח המטפיזיקה המופקת על ידי תנועת החיים כביתי להדר המפץ של הרגע הנורא הור ההורא, שביקע את האין והולד את תהליכי הולודה. תהליכי הולודה אינם מוגבלים מבחינת התקיף, היכיון, הרובר או המשמעות, וכולם דוחרים אליו השכחה, ההצדקה או הטעבירות על המקדש שביחסים כהפרעה לאין, כדי לו עצמו. על פי המסורת האוטופיסטית שכחה עצמית, ככלומר תרדמת כואת, מותנית בטרנסצננציה; בחריגה נשכת אל' משמעות עליונה, סדר מושלם, או תמרורים אדריכים המבשרים את שבתו של האין כביתי שיא של הנוף החיים המאושרים.

האוטופיסט המודרני הוא רוצח האלים. הומניטט חסר פשרות. במודרנה לא הייתה הריגת האלים בחזקת הקין של צו הטרנסצננציה, אלא לעובdot קודש חילונית שהציגה טרנסצננציה של האנושות כתחליף לטרנסצננציה האלוהית שהובסה. עניינה של אוטופיה זאת היה פינוי של הקדושה במנועים המפתחים ביחס למכחיה, ברומה להקרבת הקורבנות בעולם הפגן או לעובdot הקדש במונגוליאם היהודי והנוצרי – כדי שתיאו להתגורר במרחב האנוש גם לנוכח האצת המהירויות, ואף מול השינויים שביסודותו של דבר ביקשו לבסס עולם חדש שהאנושות במרקמו, לא האלים. אתגרה הגדול של האוטופיה המודרנית היה ריצואה של הקדושה, שלא תגלה-ארץ גורה או תנפץ לדיסים; הרי או תהפרק האוטופיה לקפרייה או לחוון תעוזעים לא ריאלי, שנדרשת הצדקה מעשית להקרבת הקורבנות למענו. ומרגע שמיושם האוטופיה הייתה לעניין של רואי חשבון, لأنשי ארגן ולפוליטיקאים, היא עלולה להתברר שלא רוחנית, נעדרת הצדקה סבירה, ושמא אף כשורורייה תמייה ואלימה ביתר? הקרבת הקורבנות למען קבלת ההסדר מהקדושה, התמדתן של האפשרויות המטאфизיות ופרוייקט הקדשה – כל אלה מחייבים התיית ענק במסורת האוטופיסטית. האוטופיה מאפשרת את המבצע האדריך הזה באמצעות תמייה והתייה מההקשר מאפשרת את המבצע האדריך הזה באמצעות תמייה והתייה מההקשר האוטופי של "הшибה הביתה" אל גן העדן האלוהי, שאבד עם היציאה מהעידן הפרא-

החברתי והתרבותי שהוא אפשר, אלא אף את ה-*Spirits*, את הרוח עצמה. קדמת הקדרשה החילונית הנעה לשיאה בפרק הקדרשה מעיקרה.⁶ שבבי המפץ עוכלו במרחבים כגון תעשיית ההיידט והסיבירසפיים ולא נעלמו לאחולין. התנועה הסוציאליסטית כביטוי של פרוגרס הומניסטי החלה לא להשתנות בלבד, אלא לחיים ככוח פולטי מרכז. האגדות הפוליטיות של מימוש האוטופיה תממשו לנוכח הטרנספורמציה שחלתה בקדמה לאור התפרקות הקדרשה. ארבע תגבות נגד מרכזיות אפיינו את המחשבה והפרקסיס הפוליטי האוטופיסטים לאור הטרנספורמציה שהתחוללה במחצית השניה של המאה ה-20. האחת תבעה אלימות לא מושנת המשוחררת מככלי הממסד המהפכני והתאורייה המהפכנית בדרך למשיש האוטופיה. השנייה תבעה יתר ריביזיות ממסדיות והחרdot הפרקטיות המהפכניות עד לשורשים העמוקים ביותר של הקיום. השלישית הטרנספורמציה החזותית לטובת ביקורת קונסטרוקטיבית ומדיניות של הפטומודרני. "מהו שנשתנה?" ישאל השואל. "זהרי עוד קודם לארגון התאולוגי וליסוד המוסדר של הדותות המונותאיסטיות הגדולות התקיימו חיים אנושיים רפורמות מודרניות, מאונות ופרגמטיות. הרביה התבטאה במדבר הטודוניטים של דור 1968 ובtaboo שהנתנוססה על הסורבן המשוחרר בידי הסטודנטים: "זהרין לשלטן!". שנה 1968 משמשת מטפורהukan פרשת מים בהיסטוריה של האוטופים. "1968" התנודדה בין ציפייה משיחית לאלים דריילית יعلיה, נעדרת אוטופיה, המסרבת להישען על פרוגרס רציוני הרגטי ואוניברסלי לקרהת המהפכה המצפה בשיא התהיליך ההיסטורי (כמו שאפשר לדאות במרקם בגון "הריגדות האדומות", קבוצת "באדר-מיןוהוף", "צבא השחרור הסוביוני", OSU) ובין הגסתה הדහית של "עשה אהבה – לא מהמה!" המקדשת את כל מרד ורגע בחמי אנוש. מה הביא לנו הקוטב האוטופי שהשתהה רוח הירחות השלבולות של האינדיוזל בוטוליות ההיסטוריה הנישאת אליו ייעוד אוטופי, ייעוד המארגן את המשמעות של חי הפרט ואת האפשרויות, הייעוד והפרש של כל מרד ורגע בחמי אנוש. מה הביא לנו הקוטב האוטופי שהשתהה רוח הירחות על הציוויליזציה המערבית ועל היחיד והחברה הקולוניאלית המודרנית חוץ מרצינגליזציה קניתה של הדיבוי 'הפניימי' וה'חיצוני' וקדמה שהביאה לידי שכחת הגוף, לגלות השממה שברב גזירות ולהונחת השגשוג שบทרוגניות הפנתאיסטיות? האין קץ האוטופיה והמקיזונליזציה של המציגות הפטומודרנית שער לתהיות חי הירחות נארפגנית לא קנאית, שיש לחגוג במסיבת חشك אין סופית בדרך השיבה 'הביתה' אל ההרמונייה העולצת שבאמנאנזיה?⁷ כדי לנשות ולהציג תגובה אחראית לאתגר זהה עליינו להבין את תנאי היסוד לטריזם של עידן קץ האוטופיה, עידן האלגורו האנורפגי החולל.

לפרוגרסיביות האנטי הומניסטי, ככלומר לprogessiviyot החדש, יש עניין מיוחד במאבק באוטופיה הומניסטית כביטוי של קולוניאליות מערבי,

היהודי הנוצרי על כל זירות השעתק שלו, מדיו ורבdio: מהלוגיקה הפורמלית ועד לתפיסה הלגניניסטית בובר הפקידו הייחודי של האונגרד הבילשוויי הפורץ דרך והחיןוך הומניסטי המחויב לאוניברסליות של ערבי ולהשתתפות על תרבויות וחבורות אחרות. אין לנתק את הקפיטליזם מהחינוך הומניסטי, מהתפיסה המדע המודרני, מההגנות המוצאה של הלוגיקה ומהקדמה הטכנולוגית, וממליא אף מהargon היררכי של החברה והסדרת הלגיטימציה של יחס האイ שווין, הניצול, הדיכוי והגאלה. בעניין זהה ארכיב בהמשך.

קץ האוטופיה בימינו מנכיה את הביטויים המובהקים ביותר של המצב הפטומודרני. "מהו שנשתנה?" ישאל השואל. "זהרי עוד קודם לארגון התאולוגי וליסוד המוסדר של הדותות המונותאיסטיות הגדולות התקיימו חיים אנושיים עשרים. גם בהיעדר קוטב אוטופי נולדו ומתו בני אדם שדעו שמה, אשדר ואך תודעת ייעוד נשגב. כל זה קרה בהיעדר מושג של אלוהים כל יכול ובاهיעדר מושג של תלוס היסטורי הדורי, המחייב את האנושות כולה עד לאחרון היחידים שבה. חי אכלס, הרקולס והומרוס שפעו משמעות אROUTית גם בהיעדר תפיסת ההשתלבות של האינדיוזל בוטוליות ההיסטוריה הנישאת אליו ייעוד אוטופי, ייעוד המארגן את המשמעות של חי הפרט ואת האפשרויות, הייעוד והפרש של כל מרד ורגע בחמי אנוש. מה הביא לנו הקוטב האוטופי שהשתהה רוח הירחות על הציוויליזציה המערבית ועל היחיד והחברה הקולוניאלית המודרנית חוץ מרצינגליזציה קניתה של הדיבוי 'הפניימי' וה'חיצוני' וקדמה שהביאה לידי שכחת הגוף, לגלות השממה שברב גזירות ולהונחת השגשוג שบทרוגניות הפנתאיסטיות? האין קץ האוטופיה והמקיזונליזציה של המציגות הפטומודרנית שער לתהיות חי הירחות נארפגנית לא קנאית, שיש לחגוג במסיבת חסק אין סופית בדרך השיבה 'הביתה' אל ההרמונייה העולצת שבאמנאנזיה?⁸ כדי לנשות ולהציג תגובה אחראית לאתגר זהה עליינו להבין את תנאי היסוד לטריזם של עידן קץ האוטופיה, עידן האלגורו האנורפגי החולל.

תנאי האפשרות של האוטופיה תමמשו במחצית השניה של המאה ה-20. הבסיס הטכנולוגי והכלכלי משקף את האצת המהירויות לקרהת כניסה לעידן חדש, עידן של מהירות העל, ראשית המעבר מהכלכלה הפורטודיסטית לכלכלה הפטודיסטית והתגבשותו של המק偶ולד.⁹ הקדרשה החילונית המודרנית שנזהה מעבודת הקדרש של הירגת-האלוהים-בכל-דגע-מחדר הגעה לשיאה בקומה של רוח ביקורתית, שהרסה לא רק את עולם מהירותי הנוכחות והמכול

של עולם מהירות ה

העל. הפרדה חרה מדי בין עולם הג'יאר ובין המקי'וולד
 ממחישה את מרכיבות הרצע ההיסטורי הנוכחי; שמי צד מרכזי בהפתחות המצב הפוטומודרני הוא שגשוגן של הזירות הפוטומודרניות לצד ובתוך מרחבים מודרניסטיים ופורה-מודרניים, המיזרים ומשועתקים בתהליכי הגלובליזציה, הקדמה הטכנולוגית והדריה אליו קץ החיים על פני האדמה. בזירות המגנות של עולם הג'יאר משגשגת האוטופיה במופעיה המודרניים, ואין זה נכון כל להספירה. הקינות על גלות האוטופיה מחמיצות את רגע האמת ההיסטורי הנוכחי, בייחוד לאור אפשרות אימצן הג'יאטיסטי של הטכנולוגיות החדשנות וגישת תמיכתן של האידאולוגיות הפרוגטיסטיות, כמו שאפשר לראות במשפט התמיכה בשלטונו החמאם שבוצה ובהתגשות הפלטיקה העולמית הפוט קולוניאליסטית בנוסח הציד טהראן-קרקס-יעוז-פינוגיאנד-משק-איסטנבל, בתוספת פצצת גרעין ועינוי אקסטטיבית כלפי כל ממד ורובד של קיום הציויליזציה המערבית.

אין זה נכון להספיד את רעיון האוטופיה גם מבחינה נוספת: הזירות המודרניסטיות מיזירות אגב שגשוגן של המזיאיות שממנה גلتה הקדושה מכללות פוט קולוניאליזם, שהקלים ממוני משקפים אוטופיים מודרניסטי בגרסתו הולגריות, הקגיאות והתחמיות ביותר, תוך כדי יצירת קואליציה עם הפרוגטיסיות החדשנה, שבעירקה ניונה מהשפעה הרוחנית, הפילוסופית והפלטיטית של הפוט סטרוקטורליות. מופת לאוטופיים הגם והנאי הזה ולזקתו לרלטיביזם הפוטומודרני מוה ולפונדמנטלים הקנא ביותר מזה אפשר לראות במשמעות הסוציאליסטי שהוגו צ'אוס כונן בזונצואלה. אךطبعי הוא שפיטר מק'רון, הכהן הגדול של הפלדוגניה הביקורתית בימינו, נמנה עם הצבע העצום של המתכנים הביקורתיים התומכים תמיכה להחתה בפרקט השחרור האוטופיסטי של צ'אוס,⁷ דזוקא מכיוון שעיניינו הגדל הוא מסע קרב כל עולמי נגד הקולוניאליזם המהפכני, ורוח היהדות שביסודה. האם צריך להזכיר כי אחמדיניג'אר מכמה שוב ושוב על ידי צ'אוס "נשמי התאומה", וכי אביר הפוט קולוניאליזם צ'אוס היה הראשון שנות ה-80 של המאה ה-20 הייתה לכוח הכאילו רוחני הדומיננטי.

בדי' משמרות המהפהכה החומיניסטית?

עריוון מתקיימים פה ושם ביטויים פוליטיים, ספרותיים ופילוסופיים לדריעון האוטופיה בגורסאותיו המודרניסטיות אפילו במרכזי השפע של החברות המערביות. עריוון קיימות אפילו מפלגות קומוניסטיות בעלות נוכחות פוליטית כלשהי. אבל כמו לקתדרלות המפוארות של הנצרות, במערב נשאר להן בעיקר קיומ אקווטי, פרוגמנטרי, מזעי או נלאג. האורחמים השאננים של הסיבירספיס והפעילים התזוחתיים בכללה הפוט שוחררי הדמוקרטיה עריוון גורים ברוחבות טהון

שיש לצתת נגדו לא רק בכל הרכדים והמדדים של הקיום האנושי. הביקורת על היותה המערבית, ששאה במסורת האוטופיסטי על הגולאים, על הצנוריה, על המשורות החשאיות ועל תוכנית הלימודים הקולוניאליסטית שלה, לא נוצרה ברובד האינטלקטואלי ולא אף לא בנימוקים המצדיקים את השתיות החזותית-היצירתית-הפטוחה עדיפה על פני יהירות קנאייה, צבאות, גענות וגולאים. בסע הצלב שלה נגד האוטופים ונגד תנאי האפשרות של האוטופיה יזכה ביקורת זו נגד המכיל הרוחני והנפשי של המערב על היבטי הרוחניים, הטכנולוגיים והכלכליים. הביקורת על האוטופים התרחבה והעמיקה בכך שאתגרה את כל תנאי האפשרות של המסורת האוטופיסטי ומעליה הנוראים. שלושה מהנות חשובים ממקמים ביום את האוטופיה: 1. הפגמטיסטי. 2. הrogramיסטי החדשן. 3. נאמני מבונות העונג הפוטומודרנית. מנקודת המבט של הrogramיסיות החדשנה אשור שהיה לאוטופים דרכניים אלא מכיוון שהוא האימפוטס והכחווה והמנע לא של הקפיטלים בלבד, אף של כל הדחפים, העדרים, המושגים הבסיסיים והאידאלים הדרכניים הציגו-צייה המערבית.rogramיסיות החדשנה הדריפה על השערם:rogramיסיות אנטיאוטופיסטית, שכברה למסורת האנטי נאוות ולהוגם השמרניים, הדריטה נאצים והפוט טרורקוטוריסטים. מנקודת מבטם של הrogramיסיטים הדריכים הייתה האוטופיה לנעלגת ולנאיבית. ואילו בעיני הrogramיסיטים החדשנים הציגו-ההווטו כשער לדיכוי התודעתי, הכלכלני, הגזעי, התרבותי, המגדרי והפליטי. חסידי ההיספוגה במכונת העונג הפוטומודרנית התרעמו הן מההרגמטיסטים והן מהrogramיסטים החדשנים, והתמידו בתהיליכי ההיספוגה בענג החתר אווטופי, שהתברר להם לא עוד כחzon החברה המושלמה בעתיד לוט בערפל המאבק המהפכני, אלא כמיידות טוטליות שאינה וקוקה לאוטופיה ואפילו לא למאבק באוטופים המודרני, שהיה לבן מינן. כל אלה מצאו מסילות לעולם הג'יאר המכונן נגdem והתגייסו למסע הניצחון הרוחני והפליטי של האנטישמיות החדשנה, אבל האומנם לא נשarra באוטופיה כל חיוניות? האם באמת התרקונה בימינו מהתקיד הפילוסופי, האקזיסטנציאלי, ההיסטוריה והפוליטי של זיהואה את נוכחותה העזה מאחור הציויליזציה היהודית-הנוצרית? כאן עליינו להפריד בין תשובה המתיחסת לנוכחות האוטופיה במשמעותם ההיסטוריים וגאוגרפיים שונים ובין התשובה הכלכלית והעקרונית בענין מעמדה של האוטופיה בימינו. אנלטיקה אחריות של מועד האוטופיה כוים חיבת להפריד בין נוכחותה וחיוניותה של האוטופיה במק'וואולד, שהוא פוטומודרני בעליל, ובין נוכחותה וחיוניותה בעולם היג'יאר, המיצג התכוונות מובהקת לעולם הפורה-מודרני באמצעות טכנולוגיות

אין עוד תหมวด לרעיון הקדרמה ההיסטורית למרחב הציבורי הרציונלי הנאור. אין עוד "מקום" לקוויות ההיסטורית, לוגית וקיוומית, קל וחומר לנוכחות לינארית של הקדרשה. והרי אלה הם היסודות שאפשרו את היררכיות היחידה למימוש מצעד האנושות בדרך אל ייودה האוטופי. הטרנסצנデンציה היא מן הנמנע בעולם כזה, שבו אין "מקום" לאמות מירה אובייקטיביות ואוניברסליות, ולא בגרסתה הינה המתנות ביותר; فهو עולם שאפשר להציג בו היררכיה, אליטיזם, גבול, משמעות או תפיסת מוסר מסויימת כבעל מעמד מוחש ביחס לאגדנה מוסרית ירבבה, והרטודיקה בולעת בו את הפילוסופיה, האימאננציה את הטרנסצנデンציה, תנוטס את ארים. במכונת העונג הפוסטמודרנית אין גובה ונמוך, אמתי או שקרי, יפה או מכוער, אלא ריאטיבינג גובה או ריאטיבינג נמוך, פונקציונלי יותר או פונקציונלי פחות, ריגוש נמוך או ריגוש מזויית יותר מדורנו, ללא גבול, אחריות או ערכאה חומלה, מוחלת או מחנכת. וזה עולם פוסט מטאфизי, אימאננטי. עולם ששלפינוזה. שמורה בו המילה האחרונה לסתמיות הרוגשת של מגנוני הייצוג המסוכסים, לסוגטיה ולאקסטזה חסרת הייעוד או לעילות היצרנית הן במרחבי התרבות הניו-אייגית, הן בזירות הבריחה אל מסיבות הסמים, הן באולמות הייזור השוקפים של תעשיית ההיבטך, הן בהתאנחות המתמדת בשוק ובאקדמיה הפרוגרסיבית החדש. לבארה אבדה כאן האוטופיה לשכירים במערה האפלטון הפוסט מטאфизית, אתה התמסס אפשרויות החorigה וההעתולות מהדבריות אל הסובייקטיביות בדרך לבניולטיות הקריפואזיות האוטופיה. אבל ורק לבארה.

במכונת העונג הפוסטמודרנית, פירוק "המשמעות", "היעוד", "השגב" ושאר אפשרויות ההתעלות ממשחו למשחו הוביל לצידת מעין אוטופיה ולא להתחולותן של דיסטופיות בלבד. לכайл-אוטופיה הפוסטמודרנית יש מופעים מגונים ומשתנים, המשתרגים זה בזה במחירות גוללה והולכת, מזויותות שהורסת כל ביטוי של זהות יציבה, קוויות או אפsherויות של "סולם", "קדמה" וההעתולות. אין הם עומדים על עומדים לרגע, כמובן, אף לא לרגע אין הם לעצם או לייעודם.

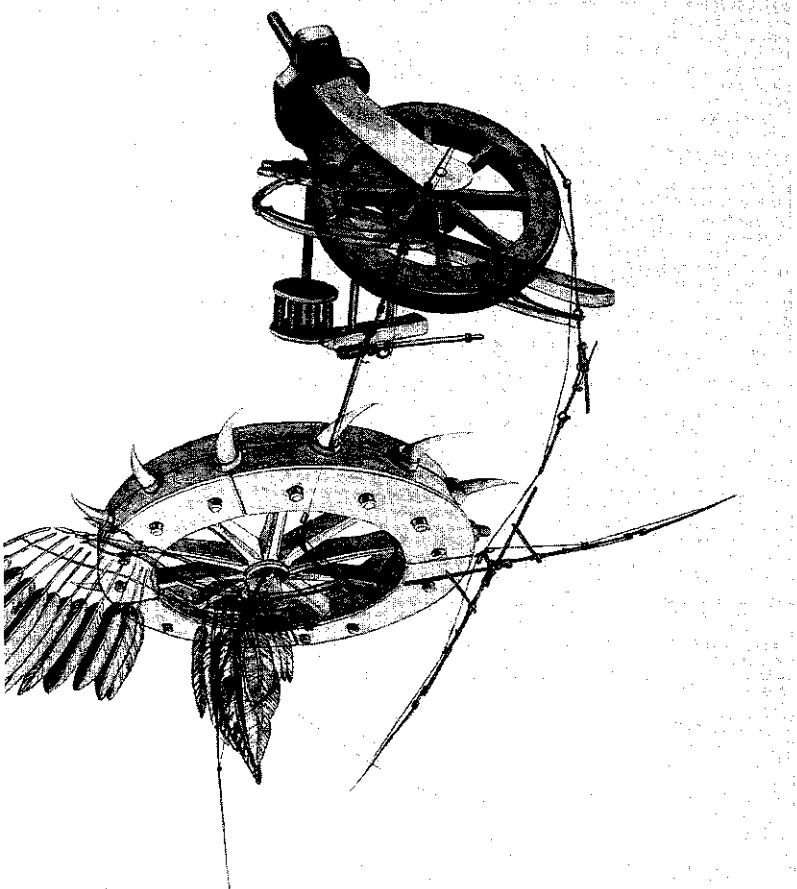
תבוסת האוטופיה לא השAIRה חלל ריק, ואף לא חוללה שלל אפשרויות תפילה לשיבתה המפוארת מארץ גלותה הנידחת. את החלל שהשיר הפירוק הייעיל של האוטופיה (והפירוק המשוכל של כל המציאות, שכיה היה מקום לחינוך לטרנסצנデンציה) ממלאת עבשו אקסטה מעין-ידתית המשכיבה את גלות הקדרשה. פן חשוב במטמורפוזה של האוטופיה הוא הchèלך השכחה העצמית במראבי האימאננציה כתחליף פוסט מטאфизי לאחריות לכינון עצמי בדרך לטרנסצנデンציה. הן ביצור הפוסט פורדייסטי וביצירתיות הממסת את החידות נוסח גוגל, והן ברוחניות היומיומית שמציעה חורשת התרבות הפוסטמודרנית

את התום, הביטחון או את האופטימיות ביחס לפROYיקט האוטופיסטי כאפשרות פתוחה, קל וחומר בתהיליך סטטי רצינוני, אובייקטיבי ואוניברסלי. לבארה נסתם הגולל על האוטופיה ככוח המנייע של תרבות המערב, על כל פנים כל עוד לא נכבהה לחולtin על ידי עולם הג'יאחד וטרם עברה מטמורפוזה על ידי התפתחות טכנולוגית עצמתית. וכך על פי כן אני אומר: האוטופיה לא הושמדה במערב דזוקא בשל התבוסה.

האוטופיה השתמרה. היא שרדה אף אם בצורה של ריסים תזוחתיים. ריסים המתפורים לארבע רוחות השמים ומשנים תדרי את מופעיהם באינספור ממדים בזיות היצרנית והמשפיעות ביותר של המציאות הפוסטמודרנית. מבון זהה, במופעיה המטמורפוזים המגוונים והמשתנים הדריך, משבגת האוטופיה שגשוג אקסטטי תחת השמים הפוסט מטאфизיים דזוקא בזרות של מהירויות על, בכללה הפוסט פורדייסית ובתרבות הפוסטמודרנית. גם אם כשלילתה של האוטופיה היא מופעיה עכשווי בשלל הביטויים הפסיכולוגיים, האסתטיים, המוסריים, הטכנולוגיים, הכלכליים והאינטלקטואליים בכוח מפרק כל ביטוי של רצינות מתמודת בעלת אופק אוניברסלי. יש שהיא מופעיה כשלילה יוקדת של כל יוממה לאובייקטיביות, להיררכיה מוסרית-איפטומולוגית-אסתתית-אינטלקטואלית, לאמות מידה ולזהויות יציבות, למשמעות או ליעדר. היא היתה לכוח המעצים תהליכיים מגונים היכולים הגליה, פירוק או טרנספורמציה של עמודי האוטופיה המשורתיות. עכשו היא מכונות נגד כל ביטוי מביוטי המסורתי הפגורטיסטי "הישנה" שיזגה על ידי מומס מוש, מרקם ואדרונו. האוטופיה, אם כן, לא הושמדה לחולtin, היא לא הוגלה לאرض גורה שמנהן אין שבים ואף לא התמוססה לחולtin. גROLה נורא יותר: גROLה הוא להתרחק לריסים הריצים-אצחים להתגשים להעצמה הבשורה של גנטוס נגד הזימון של אروس להרים כהתעלות אמיצה מתמדת. ריסי האוטופיז נרתמו להפרית מופעי הרגע ההיסטורי הפוסט מטאфизי בדמות העונג הפוסטמודרנית והאנטישמיות החדש, להעצמה האקסטזה האנטית-איליטיסטיות המושלת בעידן הדל "שלבו", להבטת כוחות הארץ המשגיב את האוטופיה ומוחלט את מאconi ההתעלות למימושה הלהה למעשה. רק במובן הנורא זהה הותרו לאוטופיה חיים.

בעידן מהירויות העל רגע אינסובי-פוסט-metaфизי אין שיור לחזעהה עירנן מהירויות העל איינו אפשר הchèלך בין אופקיות ובין ארכיטורית. עירנן מהירויות העל איינו אפשר עור את הchèלך בין אופקיות ובין ארכיטורית, בין גובה ובין נמוך, בין התפילה ובין התמשותה, קל וחומר בין התפילה לבין היכלה להתפלל כביטוי של טרנסצנデンציה קדושה. בעידן של מהירויות על אין אפשרות לשמר על קוויות היסטוריות, טיעוניות או קיומית. את תודעת הזמן הkowskiית יורשת תודעת זמן פונקטואלית, נקודתי, מפוזרת, בעלת אינספור ממדים.

נקודת מוצא של הפרוגרסיביות החדשנית בהתגשות עם הנחות המוצא, מושגי היסוד והטלוס של הפרוגרסיביות "הישנה", הומניסטיות, הנארדה, היונקת ממוקורות יווניים קלסיים ומאנצ'רות, אבל קודם לכל מקורות המונוטאיזם היהודי. כמו שכבר ידע ניטהה, עם כל השיבותן של אטונה או רומא – לירושלים ולרוח התבוננות מהחוויות הרוחניות שבעידן הקדושה האלוהית, ומ אלה שאפיינו את עירן הקדושה שהבריגת-האלוהים-בכל-גע-מהדרש. במובן זהה, לא נעלמה האוטופיה ויש לה נוכחות עזה מאוד.

איילת כרמי, "הקפה שנייה" שמן על מילר, 2011. באדיבות האמנית

ברמות הוראת הקבלה נסח מרונה התארעו זירות היברידיות תזיהתיות, שהן דחן לחוויות עזות ביותר. אמם הן אין משגבות למפגש עם האלים או למימוש האוטופיה, אך איןן פחותות בעוצמתן בשעה שהן מפרקות את המוכן מאליו או את המבנה החיציב של הזהות, הנפש או את התכוונות התפילה. קשה ביותר התבוננות מהחוויות הרוחניות שבעידן הקדושה האלוהית, ומ אלה שאפיינו את עירן הקדושה שהבריגת-האלוהים-בכל-גע-מהדרש. במובן זהה, לא נעלמה האוטופיה ויש לה נוכחות עזה מאוד.

חלק מהתנאים שנכפו עליה להתרת קיומה, האוטופיה בעידן הפוסט מטאפיזי היא אינדיווידואלית ולא קולקטיבית, במרקבי האינסוף של הרגע ולא במסגרת תנועה היסטורית בדרך לימי שמייעוד, אימננטית ולא טרנסצנדנטית. ואולם, גם הרותיות לא הוכסה תבוסה פשוטה. תבוסת הקדושה בתגשותה של באילו קרויה, שבה החוויות העזות המעין דתיות המובייחות לאזרחי מכונת העונג הפלוטמודרנית איןן פחותות בעוצמתן מאשר שבעידן המהירויות המואצות ומ אלה שבעידן המהירויות הנמכרות והנוחות האינטימית של הקדושה. מיהו שיכל לקבוע "מבחן" באופן לא נאיבי שהחוויות "הרוחניות" באימננטיה של העידן הפוסט מטאפיזי נמכרות יותר, כחוות או דכניות לעומת האפסידיות הרוחניות והחוויות המשגיבות שזינה לאנושות ההיסטוריה של האוטופיים בעידנים שבהם עדין הייתה הקדושה מן האפשר, גם כמשמעותה את המרחק האינסופי שבין האדם לאלהיו ובין המציגות ההיסטורית ובין ההרמונייה המושלמת של הכלויות לפני שהובקעה על ידי השရיריות של מעשה הבראה והולדת הזמן? אבל התבוסת האוטופיה אינה נחגת בזירות המגוונות של מכונת העונג הפלוטמודרנית בלבד, אלא אף בזירות הגידול של הרוחניות היריבה, המתנסחת במסגרת האנטיישימות החדשה.

חשוב שהדין במעמדה העכשווי של האוטופיה יפריד בין מעמדה במכונת העונג הפלוטמודרנית ובין מעמדה בתగובות הנגד להצלחת מכונת העונג המשגשגת בעידן הפוסט-metafizi "שלנו". משמעות מיוחדת יש לתגובת הנגד להצלחותה של זו כניצחון על מהותה של האוטופיה. העוזמה וההצלחות של תגובות הנגד למוכנות העונג לא הייתה מן האפשר ללא התחוללותה כפן יהודי של התגבורות על רוח האוטופיה, ניצחון הטורף את תנאי האוטופיה לשיקום האוטופיה או לשיבתה מגלוותה. התגבורות על רוחה של האוטופיה זהה להtagborot על רוח המונוטאיזם היהודי ועל מופעיו במסורת הומניסטיות, בנאוות ובפוליטיקה מהפכנית של הפרוגרסיביות "הישנה" (ועל כל גווניה קיבלה את הנחות היסוד האוניברסליסטיות, אובייקטיביסטיות, היררכיות, רציונליסטיות ופרוגרסיביות בדרך לחיסול האוטופיה על ידי התמסותה לכדי הויה אוניברסלית, מתמדת והרמנונית).

באנטישמיות של ניטשה. היא הטילה על עצמה את המשימה של ההשתחררות מהמורשת הרכנית הקיימת, שתחת דגל הגאולה (היהדות) או השחרור המהפכני (המיושש שלה במודרניות המערבית בדרך הקפיטליזם או הקולוניאליום התרבותי של האנורות) הרסה את "הآخر" שבתוכה ודיכאה, השפילה וניצלה ללא רחם את החברות והתרבותיות הלא מערביות סביבה. ה프로그램טיביות החרשה מחויבת לביקורת ולהתנגדות לאובייקטיביות, לאוניברסליות, להירדכיה המוסרית, ושר לסתת היסטוריה הטלאולוגית המסתימת בהרומניה הומוגנית ומتمדת, ושאר מילות היסוד של היהדות והמסורת האוטופיסטי של המערב המודרני. במילים אחרות, הrogramativiyot בת ימינו מותנית בשגשוג האנטישמיות החדשה.

במנסרוות שונות ומגוונות מתנסה האנטי אוטופיזם של הrogramativiyot החדשן באופן התגברות על העולם שיצרה רוח היהדות: פמיניזם ודיוקן, תאריות קויר, פוסט קולוניאלים, רכיברבותיות, חינוך סובטי רדיוקלי ועוד. הן הביקורת והן החלופות שונות ומגוונות כמכובן; כיאה לזרות מהירויות העל ולאפשרויות החרשות שמעמידות בגלות הקדשה, תבוסת הטנסצננציה והמופעים הקונקרטיים של התרבות הפוסטמודרנית ותהליכי הגלובליזציה הקפיטליסטיים. ואולם, המנסרות הללו מאוחdotות בעניין אחד: במחובותן לחסל את רוח היהדות, להרים את האוטופיזם ולהציגו אקסטזה פוליטית עזה, שאינה פחותה בעוצמתה מהארוטו ההיסטורי הקולקטיביסטי והאנדרוודואלי, שתסס בזירות ההתמסחות הנשבג, הכרוך בהתנגשות בכל שינוי טוביה או "הצלחה", שאינה כוללת שליליה עצמית וסבל ראיי בדרך ההיסטוריה הrogramativiyot העממי השופע את החובה להשגב יונק מהאונטולוגיה של החיים, היכולת את אי שלמותם היסודית. מכאן נגזר ייוזם המונטגניה של היהודים, המכילות את הגוף, את המבן מאליו המונג או את הארווטית של האוטופיזם המודרני. כמו במכונת העונג הפוסטמודרניסטי, כך גם בתגובה הנגד לעונג שהוא מציע, מאוחdotות המנסרות הrogramativiyot החזרות באנטי אוטופיזם שלן, המייצר תחליף קרטרי עז; התחליף זה משכיח את גלות הקדשה ואת הווייתו על הrogramativiyot האנושי בדרך למציאות המושלמת. בכלל המנסרות המגוונות של הrogramativiyot החדשן, ג'יידן-על-אדמות כמו בחוקות עדיר לבוא שעלינו להציגו כתרמי קטרטי עז; התחליף הזה משכיח את כמו שהציגו המסורת האוטופיסטי, אלא ב"ביקורת" וב"התנגדות" שהוא מקומית, פרגמנטרית, קלידוסקופית, היברידית, זמנית ומשנית מעין כמותה. מתחת לשמיים הפוסט מטאפייזים ועל האדרמה שאיבדה את קדושתה, "ההתנגדות" ו"הביקורת" כשלעצמם נועשים תחליף סוגstyki קתרטי לאוטופיה המודרנית של ג'יידן-על-אדמות. עוצמתה "ההתנגדות" וחווית ה"ביקורת", כמו שכולים להווות הפעלים הrogramativiyot על ה"מרמרה" או בהרצאותיהם של ג'ודית באטלר, באדי או דיז'ק, מאפשרת חוות מעין דתית אידית. חוות זו מאפשרת המורה של חוות החווית החיים לאור האוטופיה והוא מכלכלת פרוקטיס קונקרטי, יומיומי, מפרק. והמירוק הrogramativiyot החדש הוא עניין שאין להגויים בחשיבותו, שהרי בלבדיו תגלה הכאילו דתיות גדולות וಗלות הקדשה תיחסן כאובדן נורא.

גבאי ישראל היה מקום מרכזי בהבנית האוטופיזם המודרנייטי של הנאורות, הן מנוקדות המבנה הפילוסופית המוניטית בדרך אל ההרמןיה והן מבחינה ההיסטוריה התרבותית והמושגים הפלוטיים הקונקרטיים.⁸ הrogramativiyot "הישנה" היא מיושש אוניברסלי של תובנת היסוד האונטולוגית על פי רוח הגאולה והחאים לאור הצו האלוהי בהקשרים האינדיו-ודואלים והפרטיקולריים ביותר מחיב מושג של חיים, על פיו "חיים" רואים בשם אינים יכולים להיות רק חי הצלחה או חיים בלבד. החיים הממצאים את מהותם אינים יכולים להיות רק חי הצלחה או עונג, והם רואים לשם עד כמה שהם כוללים את התעלותם על עצם, את ההשתగבות תוך כדי התנגשות ושלילה הכוללת אחריות מסוימת והחכונות אל האמה של החיים הרואים. אין לקבל את החיים רק כמו שהציגו הרומנים, גם אם הם מחמיים, מענגים או מציעים שכחה עצמית סוגstyki יעליה ומוצתה, ואין לוותר על האחריות כלפי החיים הרואים; אפילו קבלתה של אחריות כזאת כרוכה בכניםיה לחיי סבל, ספקנות, התisksות או עלייה על האWER. בתרבויות המערב, הקוטב האוטופי של החיים נסמך בהם את משמעותם המיווחרת. הוא המחולל בהם את כוח היצירה הטמונה בא נחת היסטורית שלהם מעצם בדרך אל התקון הגדול. בציוריוליזיה המערבית, המעניין השופע את החובה להשגב יונק מהאונטולוגיה של החיים, היכולת את אי שלמותם היסודית. מכאן נגזר ייוזם המונטגניה, הכרוך בהתנגשות בכל שינוי טוביה או "הצלחה", שאינה כוללת שליליה עצמית וסבל ראיי בדרך ההיסטוריה הrogramativiyot העממי.

העולם הפגני לא היה מסוגל לקבל אונטוגניה כזאת, שקבעה הscrut הדסן האציגה גדולות ואף כחטא את העונג, את הגוף, את המבן מאליו המונג או את הביטויים המגוונים והנוחקים של הצלחה בעולם כמו שהוא. חוסר יכולת של רוח היהדות לקבל את תקנה מזה, ומוחיבת להאהבה בוגרת של החיים (הכוללת את שלילות העצם בדרכ אל "תיקון") מזה. רוח היהדות כלכלה שאיפה אל יכולת של העולם הפגני ואחר כך של הנצרות והאיסלאם לקבל את היהדות כמו שהיא: משיחית לא תקנה מזה, ומוחיבת להאהבה בוגרת של החיים (הכוללת את שלילות העצם בדרכ אל "תיקון") מזה. רוח היהדות כלכלה שאיפה אל הטרוגניות הירודינית המושלמת לעתיד לבוא תוך כדי הטמעת החשובות של הדריאוגיות הדריאוגיות, תפיסה מוסרית אליטיסטי, היררכיה איפיטומולוגית ואתיות ומחובות אונגרידיטטיבית שנפתחה בגזענית, או למצער באקסלוסיביסטי, ובلتיה נסבלת בהחלה. הנצרות, ואחר כך הפרויקט ההרמןיטי של הנאורות, המשיכו וממשו את רוח היהדות, הן באגנודה הקפיטליסטית, כמו שקרל מרקס ראה אותה, והן בפרויקט של קרמת הנאורות, כמו שפרידריך ניטשה תפס אותו. הrogramativiyot החדשנה במבנהו מחייבת האנטישמיות של מרקס ומשילובה

וזה הטענה שבודאי לא יכול לטענה אחרת. במשמעותו, היסודות המהותי לתרבות המערב מועלה החרשה לעובדות קודש. במשמעותה, היסודות מהותי לתרבות המערב מועלה לעולמה ⁹

כגנין ששה מעין מילאנו קוו שבעלות שחקו ושה אגדה נמנעה. העלאה לעוללה של היהדות והקרבתו "ישראל" אין בקדחת בלבד, אלא תיקון לרגעון התיקון": תיקון למסותת האוטופיסטי ולמוראותיה הקולוניאלייסטיים. הדוקלונייזציה העצמית של המערב נעשית כאן מעשה של כפורה, הממרק את המערב דזוקא לנוכח היעדר הערכאה המרתקת והמוחלת. ובכיהעד רעכאה ממרקט, מוחלת וככפרת, בהיעדר אחריות, בהיעדר אלוהים ושרנסנדנץיה, מתיזיב הפרוגרסיבי החדש לפני המוכן מאליו, לפני הדעות הקדומות, לפני תאות הנקס והאנטי דמוקרטיות של קורבנות הציוויליזציה המערבית. בהתייצבות זו הוא אומר "הנני!" כמו מהמשיב לקריית האלים מהסנה הבוער. ב"הנני" זה הוא מציע את חלקו שלו בדוקלונייזציה של המיציאות בדמות צליבתו מחדש של היהודי. צליבתו מחדש של היהודי אמורה לשחרר את המערב מהחוב המוסרי האינטובי כלפי היהודי, אבל קודם כל לפני הקורבנות של הפנתה רוח היהדות בהיסטוריה של המערב בדמות הקולוניאליים. מעשה היהיטהורט מייצר סטיגמתה בעלת ממשמעות אוניברסלית כאותם סימנים לנוכחות סבלו הגואל של ישו על הגוף הקדוש, שעבר מטמורפוזה במציאות רברטורית ופוסט מטאфизית; והוא מעשה מעין דתי ואקסטטי, המציע לחסידיו הגלחים חוויה עזה ושבחה עצמית המשכיחה שמדובר בمعنى היהיטהורט ולא בהיטההורט, שהרי על פि הנחות המוצאת הפילוסופיות של הפרוגרסיביות החדשה, אין להצדיק באופן לא דכני את הקטגוריות התרבותיות "זיהום" ו"טיהור", "גובה" ו"גמוך", "热闹ו" ו"דיכוי",

בסיוע הפרקטיות הדקדוקו-אליליסטיות המגוננות שלו משכיח הפוסט קולוניינליים את הczub שבמאבק באוטופיזם המערבי, ומובן שאין הוא מתגייס למאבק פוליטי מקביל בגרסאות אוטופיסטיות או דכניות שאינן מדרכיות, אלא חבר אליהן, נותן להן לגיטימציה ואף מפאר אותן כמו במקורה של התמכה האנטישמיות של הפרויקטיבים החדשניים בהוגו צ'אוס וכתמייכתם של הצ'אויסטים באנטישמיות הבוטה של החמאס או בזו של המשטר החומיניסטי באירן.

האנטישמים החדשניים יהיו הראשונים שייגנו על האגדנה של משת "פעילי השлом" לעזה, שהציג הרטורי שלהם התנוטס על גבי הארץ מפני שדרון המרמרה: "Go back to Auschwitz!". המעין אוטופיזם האנטי אוטופיסטי משתרע כאן במנעד פוליטי עשיר שיש בו דרגות שונות ומופעים מגוונים מאוד: מרגניות לגורלים של דובי הקוטב ועד לגודלן של חלופות מיניות וליעודם של מייעוטים אנטי-דמוקרטיים כמו חסידי הדלאי לאמה ולהלופה האוטופיסטיות הטוטליות שמצויעים

ה프로그램xis החדש מתמודדת עם הרכדים האינטלקטואליים והפוליטיים של הדיכי שחוללה ופיארה המסורת האוטופיסטיבית המערבית בשעה שהיא מימשה בדרך אוניברסלית את רוח היהדות. אבל בה בעת, הrogramxi החדש מתמודדת גם עם ההיבטים הנפשיים והאקויסטנטצייאליים העומדים ביותר של השעבוד למסורת האוטופיסטיבית. וכך, דרך למשל, עליה לאתגר את תודעת החטא בעולם פוטט מטאфизי שאין בו ערכאה שופטה, מוחלת או מטהרת, אבל בחאלט יש בה "מקום" לרגש אשמה, שלצדו אין מקום לאחריות. ומה יעשה איש המערב הrogramxi החדש, העומד מול המראת ורואה מולי את מהלך הפשע ההיסטוריה הנודא ביחס ואין עומדת לעוזתו הקדושה, הטרנסצנדייניזיה או המטפיזיקה לנחמו ולהטעינו ביעוד מטהה? אין הוא יכול לחזור לעולם המהירויות הנמכות, לעולמה של התפילה והמחילה המטהרתת. גם השיבה לעולם המהירויות המואצות ולאוטופיה של הרינה האלוהים בבל-רגע-חדש הסומה בפניו. ואילו דבר הוועד המרכז של המפלגה הקומוניסטית אינו יכול עוד להציגו בקהלו של האונונגראט המפלס דרך לאוטופיה, שאין בני אדם בגילים מסווגלים להבין את דרכיו התחמשות הדיאלקטית שלה אלא באופן אפוטרופורי. ובכן, מה יעשה איש המערב הrogramxi החדש בעידן מהירויות העל נוכחות עצמת האשמה ומול הייעדר תנאי האפשרות לאוטופיה והמתרבה אם התחזא מוחלה ונוארה?

ה프로그רסיביות החדשיה ייצרת הזווה של היסוד המהוותי לרכנותה האימננטית של תרבויות המערב, כלומר לרוח היהדות ולמורפיה האוטופיסטיים המולידיים, ובכך הכרח לגוזרות המגוונות של הקולוניאליים. הזווה זו כרוכה בהשלכה המאפשרת באילו זיכון וمعنى היטהרות. חשוב שלא לטעות במשמעות המזגוגת כזרה. העלתה עלולה לקורבן מטהר מותנית בזיהוי הנכון של מהות הרוע האימננטי לתרבות המערב. לשמהותם של ה프로그רסיבים החדשניים, התגבש קונצנזוס רחוב ועשיר סיבי ההכרה כי היסוד המהוותי זהה הוא רוח היהדות, כמו שהיא מתגלמת ב프로그רסיביות *הישנה* של המערב ובמיוחד במופיע האימים הפוליטי הקולוניאלייסטי האלים ביזotor – מדינת ישראל. בהקשר הפוליטי של המאבק בישראל ב萌מה שהיא מייצגת כמו בהקשרים האחרים של נוכחות המנסרות ה프로그רסיביות החדשניות) האנטי אוטופיים של ה프로그רסיביות החדשה מציע אנטישמיות חדשה, שבמרוכזה לא רק גלחומה במופיעים הפסיכיפיים של רוח היהדות כמו הקפיטלים, הקולוניאליים וכן הפליצנטריות, אלא במוחותה של רוח היהדות: מאבק בשילילת החיים בלבד תחכמלה החיים. האנטי אוטופיים של האנטישמיות החדשה הוא הסתערות על יהודיות והאליטיזם, המוביל לגזענות ולאינספור ביטויים אחרים של היררכיה, אליטיזם וקולוניאליים; אלה ממשיכים את רוח האליטיזם היהודי מייצג טלאולוגיה שושנתה להומוגניות, لكنאות ולדיכוי "הآخر".² "ב'קורת"

שהסתברותה הולכת וגדלה, בה בעת עם ההסתברות של הבאת קץ על כל ביתוי של חיים על פני הארץ. קץ האוטופיה וניצחון האנטיישיות החדש על המסורת הפרוגרסיבית של התרבות היהודית הנוצרית מנכיה צד מסוים בלבד של האוטופיה, ואינו מנכיה את תבוסת האוטופיה על כל הבטיה. שחררי המסורת האוטופית, כך טענתי בראשית הדרבים, נישאת על גבי המתח שבין שתי כנפיו: הכנף החזיבה והכנף השלילית, ובמילים אחרות, האוטופיה במובן של "המקום הטוב" (Eutopia) לעומת האוטופיה במובן של "שם מקום" (Outopia). חיגגת הניצחון על האוטופיה מתיחסת לנצר, אחת שלא, במובן של המהלך לקרואת "המקום הטוב". הכנף השנייה שלה, המריאה בהקשרי ה-*Eutopia*, נפוגעה קשה אך לא חוכסה כלל וככל. המאבק האנטי אוטופיסטי נגד הכנף המציגת את ה-*Eutopia* עד כמה שיש לו מקום לאחר הניצחון הבלתי שלם, מתמקד ב"מערב", ב"אייפריה" ב"פלונטוריום", ובאופן פרטיקולרי וממוקד יותר בדמונייזציה של "ישראל". המאבק האנטי אוטופיסטי מהותי מתמקד בכנף השנייה, המציגת את אידיאל ה-*Outopia*, והוא מכון ניגר הגלותיות והאוניברסליות המונרכיים ב"ירוח המונאות היהודי" כניגר לאנטנצנטריות והאנטי אוניברסליים המשתקפים בקיומה האלים של "ישראל". מדינת ישראל, או הדמונייזציה שלה בבחינת "ישראל" או בבחינת היהודי שבין האומות, אמרה לייצג את האופי הקולונייאלייסטי של האוטופים המערבי. כאן ישראל אינה נתפסת עוד כ"אחר" של המערב על פי ההציגת האנטיישמית המסורתית. להפר. "ישראל" מייצגת בדורנו באופן האלים והישר ביותר את מהותו הקולונייאלייסטי של האוטופים המערבי. זוהי הוכחה הניצחת למוקם הדקани שאליו בהכרח דוחר האוטופים המערבי: במיסיונריות הנוצרית, בחינוך ההומניסטי או בציונות. לבסוף זו של האוטופים המערבי יש ביטויים רכים ועשיריים: ביחס מגדר דכאניים, בעיצוב דכאני של החושים והתודעה ובעדרה דכאנית ואלטיסטית כלפי כל אובייקט "חיצוני" למניפולציה. זה הבסיס לקרה שבין "ישראל" ל"אמריקה" כנצח הרגע הדרמטי וכמחולות של קולונייאלייזם אלים בשם "השליחות" שהן מסורות לה.¹⁰ האוטופיה, כמו במקרה של ארה"ב, היא בהכרח גוענית באשר היא יוצרת דימוי עצמי של "העיר על הגבעה" במרקם האמריקאי, או "ירושלים" במקרה של ישראל כחלוץ הקולונייאלייסטי באוריינט הנחשל, האלים והחולני. ביום כבר אפשר לסכם ולומר כי בהקשר החושני הרגשי, הרוחניות האנטיישמית נחלה ניצחון מוחץ. אין עוד סוגדים בעלי בסיס פוליטי רחב לעמודה הרגשית האלטיסטית-הגבירתית-המשתוררת שאפיינה עד לדור האחרון את האוטופים המודרני ואות הפרוגרסיביות "הישנה". כמו במקרה של "הגבר החרש", כך גם ביחס לריגשות לגורלם של בעלי חיים ולאחינו

האג'הדריסטים החוגגים בטהרן, בעזה, בחרותם או באיסלamber. מעין אוטופים זה מציע דתוות חרשה הן ברובך הוגשי, הן ברובך האנטלקטואלי והן ברובך המוסדי והרוחני. זהוי בעצם כאלו דתוות חרשה ולא דתוות חרשה, המתאימה לעידן מיהירות העל ולגלות הקדרווה. כך נפגשות החלופות לאוטופים המודרני. מוכנת העונג הפוט מודרניסטית מושיטה את ידה לא רק לגלובליזציה הקפיטליסטית, אלא גם לפרוגרסיביות החדש, המתימרות להיות שלילת השכחה העצמית העולצת שמצויה מוכנת העונג הפוט מודרניסטי. התזוזיות השאננה של האופנות בשוק שלבת ימים עם השכחה העצמית שמצויה האקסזה הפליטית של המנסרות הפרוגרסיביות החדש. בכוחות משותפים הן מעולות לעולה את רוח היהדות והורותות כל ביתוי של אובייקטיביות, אוניברסליות, אקסקלוסיביות, ייעוד וקדושה. הן תהליכי הגלובליזציה והן הסוגסטיה הפליגת החדש הבנות על הטעם היחסיות, ההיברידיות, המקומיות, הפרגמנטריות, האקרואיות, החרטוגניות והפוגניות החדש. ניצחון האנטיישימות החדש כמעט הוسلم, אך אין שלם. האוטופיה עדרין לא אמורה את המילה האחורה. "אבל איך אפשר לומר דבר כזה בימינו, כשהאוטופיסטים המשמעותיים הם נציגי עולם הג'יאוד, ונאמני האוטופים ההומניסטי הרצינוני, בעלי תפיסת הקדמה הנארה, מובסים, נלעגים או מוצגים כאובי מטוכן?". על כך אשיב בשלושה מחלקים. קץ האוטופיה או שגשוג המעין אוטופים האנטי אוטופיסטי של הפרוגרסיביות החדש אין יכול להיות שלם מכיוון שהוא עניין אנושי אין שלם. גלות הקדרווה, מהירויות העל ופירוק תנאי האפשרות של הטרנסצנדרנציה אינם יכולים להיות שלמים ונ齊חים. כיוון שכן, הקדרווה עוד עשויה להזור בה מתרחק התהווית שבו היא נתונה.ומי יודע, אולי אפילו זירות מהירויות העל עושיות להוליך מציגות אוטופית שאיש עדרין לא שיער בדעתו, או למצער אפשרויות להתקווניות אוטופיסטיות חדשות. כך, דרך משל, האנטי אוטופים עשויו להוביל מציגות אוטופית מתוך התהਪחוויות הטכנולוגיות החדשנות, כגון קיומן אנושי בסיבירספיס, או אולי קיומם פוט אנושי בסיבירספיס כשער לכינויו של סובייקט-על-כולל-כול. קיום כזה אינו בהכרח אוניברסלי, ומובן שבמראכו לא ימודד האינדרוידיואל, אבל עצם אפשרויות מרה לנו כי גם המציאות שבה פועלות במקביל זירות פה מודרניות, מודרניות ופוט מודרניות עשויה להוביל חשיבה אוטופיסטיבית חדשה. ואולי אף מציגות אוטופית גלובלית שטרם נודעה כמותה אולי בחזינות האוטופיסטיים הנועזים ביותר. אין לדאות כענין דמיוני בלבד את האוטופיה של אונשות מאוחדת באופן רשמי ופועלת מתוך מיאום מושלם וארגון שאינו אינדרוידיואלי מופשט באופן רשמי ופועלת מתוך מיאום מושלם וארגון שאינו אינדרוידיואלי מופשט מוה, ושאינו דיכוי דכאני מזה. האפשרויות של התגברות על הפלוצנטריות הגברי הcovisni של המערב נראות כאפשרות טכנולוגית-חברתית-תרבותית

והואשר שבאלתור המתמיד. לעומת זאת, האוטופיה בבחינת "שם מקומ" מציגה עמדת פילוסופית ואקזיסטנציאלית שונה בירור.

האוטופיה בבחינת "שם מקומ" היא אמיית "הן!" גדול לחים. האוטופיה בבחינת "שם מקומ" בוגרת דיה להתגבר על תעמו הפתוי ל"שיכת הביתה" אל האין על כל גרטותיו, הכוללות בין היתר גם חזונות אוטופיים בדבר קונצנזוס מופיע, התמך-בלתי-מורע של ה"כל הזמן" אותו הדבר, היבלוות במוכנות העונג הפוטטודרנית או אף התגייסות "דריקלית" למפה-פנינה כינון גן עדן עלי אדמות מעין זה שהוחדרת אליו האוטופיה במובן של "המקום הטוב". האוטופיה במובן של "שם מקומ" נוצרת ברוח היהדות. היא תופסת את הגלות לא כעונש, כדי-כרי או כמצב זמני הטוען תיקון מהיר, אלא כיעוד. היהדות, התופסת את הפרשנות האין סופית ואת האחריות המוסרית המתمرة ב"בית" המאפשר ח齊ה אין סופית של גבולות, נורמות, הסכימות והഫחות, מציגה גם חשוב של אוטופיה, שיש לה רלוננטיות מיוחדת דוקא במצב הפוטטודרני. וזה אוטופיה שבה מטרפה מרכזית היא האורה. האורה כקריפואיסיס-מאתר-תמיד. האוטופיה המתמשת באורה נחשה את הבנת המציאות בгалות עד. גלותיות כיעוד. ברעיון האורה נחשה את הגלותיות לאחריות מסוימת, שהיא המהדר המתידי. די-אספורי, גלותיות-עד-מאלה. מסעה של האורה הוא נווה המדבר האמי. האוטופיה מאפשרת ביקורת ואחריות מסוימת לצאת נגד כל מוסכמה מאובנת ואי-צדך ללא התגייסות לאשלויות בדרכ ניצחות בעולם הפליטי, שיחוללו את החבורה המשולמת בדם ואש ותמות עשן. דרך ארץ-שמייצגת האורה בгалותיות היהודית מאפשרת אוטופיה כאורה חיים קונקרטי בעולם זה, כנגד העולם הזה, כהגד העולם הזה, כהתמשות מתמודת של אהבת החיים בעולם הזה.

האוראה כיעוד מענה להיקרות מן האין ונוכחות האروس בהיים רומי דתיות. היא אים נורא ביוטר על היסודות הפילוסופיים של האנטישמיות החדשה ועל הפליטיקה העכשויה של הפגרסיביות האנטי-אוטופיסטיות הנציג בימינו מתחת לכל עין רענן. מודיעו שבו והיו היהדות ותפיסת הגלותיות האניברליסטיות די-אספוריות שלא לאיוב מסוכן, לצד וכנגד תפיסת "ישראל" כביתוי אני אוניברליסטי, אונוצנטראיסטי ואנטיגלווי בלתי נסבל?

בשביל מוכנות העונג הפוטטודרני-טיטית, רוח היהדות היא החלופה המובהקת. הקוטב הנגיד. כמו בפגישה הבלתי נשכח שבין אלכסנדר מוקדון לדיגון הכהבי. אין לפשר בין שתי אפשרויות החיים הללו. אחת מצאה את השער לשיכת הביתה" והיא דורות אל-שכחה עצמית, עונג, השלט התהדרה העצמית והאחריות הבוגרת. ואילו השניה מתעקשת על אהבת החיים, על האחריות ועל קו-פאיסיס-מאתר-תמיד שבשבילו האוטופיה נוכחות נוכחות חרורת כל, כהיעדר.

בני האדם במקומות מוכי גורל ומונכשלים, לצד בקורת עצמית ו"גמישות" בשוק הקפיטליסטי הפוטט פורדייסטי – האנטי-شمויות החדשת תרומה חשובה ביותר.

לאנטי-شمויות החדשת תרומות של ממש הן בהקשר האינטלקטו-אל, הן בהקשר הפוליטי והן בהקשרים העצביים הרשיים. מדובר בשינוי "הקלם" ה"פנימי" וה"חיצוני", שלא היה מן האפשר במסגר תפיסת העולם הפלורגרטיבית "הישנה" בغال העוזמה והאופי המזוהה של האוטופיים שאפשר אותה. בהקשר התרבותי והפוליטי, ניזחן האנטי-شمויות החדשת כמעט כמעט כמעט הוותם. ביחסו של ברק אוכמה לנשיא ארה"ב היא מופת ראי לציון בעניין זהה, כמו שగשוגם של הארגונים הללו ממשלתיים והפעילויות הפוטט קולוניאלי-איסטיות ההוגגות את ניזחן באירועים ספקטקלוריים כמו הכנס האנטי גוגני בדובן, דרום אפריקה 2001, או הגדירנו מאפריל 2010 של קלודיו קורדון, י"ר ארגון זכויות האדם (אמנסט") בזכות הג'יאר והג'יאריסטים: "הג'יאר ההגנתי אינו מנוגד לזכויות האדם", אומר לנו הנציג הבכיר ביוטר של אמנסט".¹¹ ובכל זאת, כל עוד עומדת ישואל על תילה הנציג הפליטי אינו שלם, אף שאפשר לומר כי האוטופיה אכן הובסה כאידאל הקדמה בהיסטוריה החילונית לקראת שגשוג ב"מקום הטוב". ההתנוונות וההתבהמות המתעצמים בחברה מבטאים זאת באופן חי ומכך כל כך. אבל חשוב שנזכור כי מלכתחילה, האוטופיה בבחינת המהך אל "המקום הטוב" היא צד בעייתי ומאיים על מהותה של האוטופיה. לעניין זה יש רלוננטיות של ממש להבנת פירות תבוסתה בימינו.

האוטופיה בבחינת המהך לקראת "המקום הטוב" היא הן ביטוי של קדושה השוללת את המציאות הננתונה והן איבר מאיבורו של פרויקט "שיכת הביתה" בסוג ייחודי של התשוקה להתמכחות טוטלית במציאות הרואה. התשוקה ל"שיכת הביתה", בין שמודבר בגין העדן האבוד בעידן המהירויות הנומיות ובין שמודבר בכינונו של גן עדן עלי אדמות בדמות האוטופיה המركסית בעידן האצת המהירויות, היא אחד מביטויי נוכחותו של תנוטס, של יצר המות ולא של אROS, של חיוניות החיים. הגם שבכיתויים אוטופיסטיים שמן הסדר זהה, הפליטי מעיקרו, יש נוכחות עזה לטירוב להשלים עם העוכבות גם מול ההסכם הצבירתי העזה ביותר או מול כירוני השלטון האכזר או המתווכים מכולם, ורוח היהדות ניכרת כאן מאוד – נוכחת בתפיסה אוטופיסטית זו הכרה כי הבכורה של הטוב מתמשת בתשוקה לשינה עמוקה, להרמונייה יציבה וסgorה, ל"שיכת הביתה" אל המזב שלפני התפרחות החיים. כאן נונחתת את הטון הערגה להיבלוות בקונטינואום; הבכורה של המשר שבדבריות, הבכורה של ביטול הייחודות היהית, ההינצלות מההתקשרות ומהחימם כאוף נוכחות החרובי של הסכל, הרו-ערניות

ברובד ההיסטורי אפשר לומר כי תנאי הקיום הפוסטמודרניזם משחררים לקיים כאלו דיאספורי, למען גלותיות מלאתרת, גם אם מדובר באלהו שאינו ממצה את מושגנו והוא מחולל מראית עין של אוטופיה (שלילית) קונקרטית. לכאלר-אוטופיה-ингטיבית נפתחות אפשרויות חדשות ודוקא לנוכח שגשוג הגלובליזציה הקפיטליסטית ולאור ההתמססות של היררכיות הישנות על שלל החזרקות הרוגשיות, התודעתיות והפליטיות שלהן. כרגע, האוטופיה כ"שם מקומ" מתימרת להתקיים הן במרקם המורשת החדרישה (ברמות מוכנות העונג הפוסטמודרנית) והן בזירות המגוונות של האנטישמיות החדשיה. אבל במסגרת ההתאנפות המתמדת של השוק וההתגוננות הדינמית שהפרוגרסיביות הדיאספורית, המקיים את האוטופיה במובנה כ"שם מקום" בשכט, במניין, בתפילה ובכל רגע של אחריות מוסרית או קריאה פרשנית אנטי דוגמיטית שאינה עונינת את המחלוקת, את הסכנה, את "האחר" ופניהם את הסבל, אלא אהבת את החיים במלוא תפארתם, ניגודיהם וסבלם. זי'ק או באדיי אינם יכולים לקבל את היהדות אלא עד כמה שהיא מולידה את מרקס, טורצקי או את רוזה ליקסמבורג – ומתארה. יהודות היה, העומדת על אהבות החיים ולהייה הייחודיים היא שערוריה שאין להשלים עמה, אמורים לנו הפרוגרטיבים החדשיה. תחת זאת הם מיצגים גרסאות שונות ומגוונות של גלותיות פוטומודרנית ופוט-נא-מרקיסטי, שיש לראותו אותה התואמת של המעין גלותיות הפוסטמודרניסטי שמצויה מכונת העונג הפוסטמודרניזם לאלה מתגנו שמורותיהם הן על זימוני ה프로그רסיביות החדשיה. עם כל הצלחותיהם הפרו-gresיביות הישנה והן על זימוני הפרו-gresיביות החדשיה. רק בmeno זה לא נזחה האוטופיה כמחלכה של הפליטיות והפליטופיות יש לומר את האמת: לא נזחה האוטופיה כמחלכה של האורה. היא לא נזחה מכיוון שהיא תמיד נתונה כ"שם מקום". היא תמיד חוזה כל מקום תוך כדי יצירות "דרך ארץ" בבחינת נווה מדבר שאפשר להגיע אליו מתוך קו-פריאטיס-או-בחים. היא מתקימתcadal, כפרקтика קונקרטית וכחלופה ממשית גם בימינו. רק בmeno זה לא נזחה האוטופיה.

מה אפשר את המשך התקיימותה של האוטופיה כאפשרות פילוסופית, אקויסטציאלית ופוליטית-אנטיפוליטית בעידן פוסט מטאפיי זהה? והרי תרבות המערב הת מסרה בהטלחות להחכרתה העצמית מזה, והולך ורוע ניגודה ברמות הקיים היהודי האורתודוקסי הגולוי בה בועת עם התנוננותו המטעמת והתבהמו של קיום היהודי המנוגד ברמות מדינת ישראל מזה? לנוכח התהליים ההיסטוריים הללו ראוי שדווקא המסורים לאידאל האוטופיה שלילית, לאוטופיה כ"שם מקום", לא יתגייסו לאידיאל איזוטיה סנטימנטלית ופשטנית של קיום דיאספורי יהודי או אוניברסלי. דוקא הדיאספורים, חברי האורה, חייכים בימינו בתשומת לב מיזחת לעובדות המציאות ולסלל המזומן לנאמני האוטופיות שלילית הרואי לשם. לאור זהה כזאת יש לומר כמה דברים על אפשרויות האוטופיה כיום.

הערות

- Ernst Bloch, *Geist der Utopie*, 1918, trans.: *The Spirit of Utopia*, Stanford: Stanford UP, 2000 .1
- Ilan Gur-Ze'ev, *Diasporic Philosophy and Counter-Education*, Rotterdam: Sense Publishers 2010 .2
- הומניסטי: בדרכם לשמרות העצמיות של האנושות או לנומידיות המאושרת של מאתר-ההتمיד? טבודה: כתוב עת שנתי לעניין היסטוריה, תרבות, חברה והגות של מרכז אידופה, 2010, 3, עמ' 157-190.

אלין גור-זאב, "האנטישמיות החדשנית: מטה נרטיב של הכוחות הפרוגטיסטיים המאה ה-21", אוקטובר 2010, עמ' 55, 30-24. Ash Amin (Ed.), <i>Post-Fordism: a Reader</i>, Oxford: Blackwell 2003 Benjamin Barber, "Jihad vs. McWorld", in Frank J. Lechner and John Boli (Eds.), <i>The Globalization Reader</i>, Oxford: Blackwell 2004, pp. 29-51 Gur-Ze'ev, <i>Diasporic Philosophy and Counter-Education</i>, pp. 8-31 Peter McLaren, "New anti-Semitism as the Meta-narrative of Progressive Thinking and Critical Pedagogy Today" in Ilan Gur-Ze'ev, <i>The Possibility/Impossibility of a New Critical Language in Education</i>, Rotterdam: Sense Publishers 2010, pp. 107-164 לייאו שטרואס, ירושלים ואתוננה, ירושלים: מוסד ביאליק ומכון ליאו בק, 2001. אלין גור-זאב, "האנטישמיות החדשנית", עמ' 28. פייר-אנדרה טאגיינ, היוזופוביה החדשנית, ירושלים: ראובן מט, דצמבר 2011, עמ' 11. http://www.politics.ie/foreign-affairs/127543-amnesty-international-drops-pretence-finally-admits-supporting-jihad.html	.3 .4 .5 .6 .7 .8 .9 .10 .11